

Sygn. akt I ACa 655/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Bogusław Dobrowolski (spr.)
Sędziowie	:	SA Krzysztof Chojnowski SA Jarosław Marek Kamiński
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **w P.**

przeciwko (...) **w B.**

o zaniechanie naruszeń prawa z rejestracji wzorów przemysłowych

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 11 czerwca 2014 r. sygn. akt VII GC 333/13

I. **oddala obie apelacje;**

II. **znosi między stronami koszty procesu w instancji odwoławczej.**

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo - akcyjna z siedzibą w P. w pozwie skierowanym przeciwko (...)w F. domagał się nakazania pozwanemu zaniechania naruszania prawa z rejestracji przysługujących mu czterech wzorów przemysłowych: „wieszaka meblowego” typ WO20 zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej pod numerem Rp - (...). „wieszak domowy”; „uchwyty meblowego” typ (...) zarejestrowanego w tym Urzędzie pod numerem Rp - (...). „uchwyt meblowy”; „uchwyty meblowego” typ (...) zarejestrowanego pod numerem Rp - (...). „uchwyt meblowy”; „uchwyty meblowego” typ (...) zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej pod numerem Rp - (...). „uchwyt meblowy” poprzez zakazanie mu importowania, oferowania, reklamowania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że pozwana spółka jawna w ramach prowadzonej działalności gospodarczej bezprawnie reklamuje oraz sprzedaje produkty praktycznie identyczne z tymi, na które przysługuje mu ochrona wynikająca z faktu zarejestrowania owych wzorów przemysłowych i tym samym narusza jego prawa. Powód załączył wydruki z bazy danych Urzędu Patentowego potwierdzające fakt rejestracji wzorów oraz analizę porównawczą techniczno - prawną wzorów przemysłowych towaru oferowanego przez obie spółki.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Podniosła, iż wystąpiła w wnioskami o unieważnienie praw z rejestracji opisanych w pozwie wzorów przemysłowych. Zaznaczyła, że powód nie wykazał, aby posiadał prawa z rejestracji spornych wzorów przemysłowych. Nie udowodnił także tego, że wzory przemysłowe używane przez pozwaną są identyczne z zarejestrowanymi pod numerami Rp - (...), Rp- (...), Rp- (...), Rp - (...). Pozwana zakwestionowała fakt naruszenia praw z rejestracji wzorów przemysłowych w sposób wskazywany przez powoda. Argumentowała, że importowała „uchwyt meblowy” typ (...) z motywem kłosa jeszcze przed dniem zgłoszenia do rejestracji wzoru przemysłowego - Rp (...), to jest w roku 2007. Od wielu lat sprowadzała od chińskich producentów wieszaki domowe typu W020 oraz uchwyt meblowy typu (...). Odnosząc się do „uchwyty meblowego” zarejestrowanego pod numerem Rp- (...) zauważyła, że oferowany produkt - typ (...) nie odpowiada opisowi ochronnemu wzoru przemysłowego powoda. Ponadto pozwana podniosła zarzut art. 5 k.c. polegający na nadużyciu praw z rejestracji wzorów przemysłowych przez korzystanie z nich w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego - zasadą ochrony konkurencji i konsumenta oraz prawem osób trzecich do dobrego imienia i czerpania niezakłóconego zysku. Zarejestrowanie przez powoda wzorów przemysłowych funkcjonujących w obrocie od wielu lat oraz podejmowane przez niego działania polegające na rozsyłaniu kontrahentom informacji o wytoczonym procesie i skutkach prawnych dalszego używania produktów naruszających prawa z rejestracji wzorów przemysłowych mają na celu uzyskanie pozycji dominującej na rynku akcesoriów meblowych. Spowoduje to dla pozwanej utratę klientów.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r., sygn. VII GC 333/13, zakazał pozwanej importowania, reklamowania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej „wieszaka meblowego” typ W020 jako naruszającego prawo z rejestracji wzoru przemysłowego zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym na rzecz powoda, oddalił powództwo w pozostałym zakresie oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 888,75 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Według ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego obie strony są jednymi z największych dystrybutorów akcesoriów meblowych w kraju. Nie prowadzą produkcji oferowanych do sprzedaży towarów, importując je od wielu lat z Chińskiej Republiki Ludowej, ewentualnie zamawiając ich wykonanie na terytorium tego kraju według załączonych projektów.

W dniu 31 marca 2008 r. powodowa spółka zgłosiła do Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej wniosek w przedmiocie rejestracji uchwytu meblowego (typ (...)). Decyzją z dnia 17 lipca 2008 r. udzielono na rzecz (...)w P. prawa z rejestracji wzoru przemysłowego pod numerem Rp (...). Przedmiotem wzoru przemysłowego jest uchwyt meblowy, wykonany z metalu lub z tworzywa sztucznego, stanowiący wyposażenie drzwi szaf, drzwiczek szafek i szuflad mebli. Nowa i oryginalna postać wzoru przemysłowego przejawia się w jego kształcie oraz efektach plastycznych wynikających z jego kształtu. Jako jego cechy istotne wskazano, że w widoku z boku ma kształt znacznie pogrubionej litery (...), której dłuższy człon usytuowany jest poziomo, a jej krótszy człon pionowo, natomiast w widoku z góry i z tyłu ma kształt prostokątnych elementów o identycznej ich długości prostopadle usytuowanych do siebie, przy czym na dolnej powierzchni członu pionowego znajdują się dwa nagwintowane otwory montażowe, usytuowane w pobliżu jego ścian bocznych. Na mocy zgłoszenia wzoru przemysłowego uchwytu meblowego (typ (...)) z dnia 31 marca 2008 r. dokonanego przez powoda Urząd Patentowy w dniu 17 lipca 2008 r. zarejestrował ów wzór pod numerem Rp - (...). Następnie w związku ze zgłoszeniem przez powoda w dniu 3 kwietnia 2008 r. wniosku rejestracyjnego co do wieszaka domowego typ W020 zarejestrowano przedmiotowy wzór przemysłowy w dniu 17 lipca 2009 r. - Rp (...). Pozwany sprowadził na polski rynek wskazany wyżej asortyment od chińskiego producenta w 2011 r. Dnia 22 lutego 2010 r. powód zgłosił do zarejestrowania wzór przemysłowy uchwytu meblowego (GP 006), czego dokonano w dniu 24 czerwca 2010 r. i oznaczono numerem Rp (...). Przedmiotem ochrony prawnej wzoru przemysłowego jest uchwyt meblowy wykonany z metalu i/lub tworzywa sztucznego, stosowany jako wyposażenie drzwi, szuflad,

itp. elementów mebli. Nowa i oryginalna postać wzoru przejawia się w jego kształcie i kolorystyce, natomiast jego cechą istotną jest bryła mająca korpus w kształcie soczewki dwuwypukłej w kolorze kontrastującym z osadzoną w nim wkładką, którego górny koniec posiada obwodowy zewnętrzny kołnierz eliptyczny z wycięciem eliptycznym na górnej jego powierzchni, w którym osadzona jest wspomniana wkładka w kontrastującym kolorze z jej korpusem, posiadająca na swej powierzchni element ozdobny w postaci lodygi z kwiatem róży i trzema listkami, przy czym wkładka ta posiada zaokrągloną krawędź na całym jej eliptycznym obwodzie i wystaje nieco ponad powierzchnię otaczającego go kołnierza. Pozwany nabywał od chińskiego producenta gałkę meblową z symbolem kłosa co najmniej od roku 2007 (oznaczana jest ona w katalogu pozwanej jako (...)).

W dniu 11 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku udzielił zabezpieczenia roszczenia powoda w stosunku do pozwanego poprzez zakazanie obowiązanemu na czas trwania procesu importowania, ofertowania, reklamowania i wprowadzania do obrotu spornych produktów, które zostało zmienione i oddalone na skutek zażalenia spółki jawnej w dniu 14 listopada 2013 r. przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku. Powód wystosował informację do klientów zaopatrujących się w akcesoria meblowe u pozwanej o możliwych konsekwencjach prawnych niezastosowania się do treści zapadłego w trybie art. 730¹ k.p.c. orzeczenia.

W chwili obecnej pozwana oferuje do sprzedaży powyższy asortyment, który w dalszym ciągu zakupuje od kontrahenta z Chińskiej Republiki Ludowej.

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne dokumenty w postaci wyciągów z rejestru praw z rejestracji wzorów przemysłowych wystawionych przez Urząd Patentowy oraz przedstawione przez strony opisy ochronnych spornych wzorów przemysłowych, jak również faktur potwierdzających zakup akcesoriów meblowych przez pozwanego z C., których autentyczność nie budziła wątpliwości. Za wiarygodne uznano także zeznania świadków powołanych przez powoda i pozwanego, którzy jako pracownicy spółek spólnie przedstawiali okoliczności, o których dowiedzieli się w toku wykonywania obowiązków pracowniczych. Zdaniem Sądu Okręgowego wyrażone przez nich oceny co do podobieństwa produktów obu firm jako nieposiadających przymiotu zorientowanego użytkownika nie miały przesądzającego znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ten następnie zauważył, iż powód opierał swoje roszczenie na podstawie art. 287 ust. 1 w zw. z art. 292 ust.1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej (dalej jako p.w.p.) domagając się zaniechania naruszenia przez pozwaną praw z tytułu zarejestrowania czterech wzorów przemysłowych dotyczących elementów meblowych.

Według Sądu Okręgowego twierdzenia pozwanego o braku cechy indywidualności spornych wyrobów upoważniającej do zarejestrowania wzorów przemysłowych nie stały na przeszkodzie do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Wystąpienie z wnioskiem o unieważnienie prawa z rejestracji nie niweczyło bezwzględnej ochrony przysługującej uprawnionemu z tytułu wydanych decyzji administracyjnych skutecznych erga omnes. Bez znaczenia pozostawał fakt, iż procedura uzyskania tych praw, na co wskazuje art. 110 p.w.p., jest co do zasady procedurą zgłoszeniową, a nie badawczą. W judykaturze przesądzono, że w zakresie udzielonego prawa podmiotowego sąd cywilny pozostaje związany ostateczną decyzją Urzędu Patentowego do czasu jej unieważnienia w odpowiednim postępowaniu i co za tym idzie nie może oceniać jej prawidłowości nawet wówczas, gdy w jego ocenie jest ona wadliwa, co wyraźnie wynika z rozdzielenia kompetencji w przedmiocie naruszenia i unieważnienia.

Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutu zgłoszonego pozwaną dotyczącego okoliczności wcześniejszego aniżeli moment zgłoszenia do rejestracji wzorów przemysłowych funkcjonowania ich w obrocie w kontekście art. 71 p.w.p. w zw. z art. 118 p.w.p., które regulują uprawnienie do dalszego bezpłatnego korzystania z wzoru przemysłowego przez tzw. użytkownika poprzedniego, o ile w chwili stanowiącej o pierwszeństwie do uzyskania ochrony przez uprawniony podmiot korzystał on z niego w dobrej wierze. Sąd Okręgowy przyjął, iż pozwany udowodnił spełnienie przesłanek owej instytucji prawnej jedynie w stosunku do uchwyty meblowego typu (...) - o numerze rejestracyjnym Rp- (...) przedstawiającego ornament kłosa. Spółka jawna już w 28 sierpnia 2007 r. zakupiła, zaś 3 stycznia 2008 r. sprowadziła na terytorium kraju z C. tego typu asortyment i zaczęła nim handlować, co wynika z faktur VAT oraz zeznań świadków G. S. i W. K., którzy wskazywali, że „uchwyt z kłosem” pozwana spółka miała w sprzedaży już

od 2007 r. Zgłoszenie wzoru „uchwyty meblowego” z ornamentem róży przez powodową spółkę, od którego to momentu w myśl art. 13 p.w.p. oznacza się pierwszeństwo prawa z rejestracji nastąpiło później, to jest w dniu 22 lutego 2010 r. Dlatego już z tej przyczyny powództwo w zakresie naruszenia przez pozwanego wzoru przemysłowego zarejestrowanego pod numerem Rp (...), zdaniem Sądu Okręgowego, podlegało oddaleniu. Nie dotyczy to natomiast pozostałych spornych akcesoriów meblowych, gdyż ich pierwszy udokumentowany zakup przez pozwaną spółkę datował się na rok 2011. Uruchomienie ochrony przysługującej powodowi wynikającej ze zgłoszenia rejestracyjnego wzoru przemysłowego wieszaka meblowego (typ Wo20), uchwytów meblowych typu (...) oraz (...) nastąpiło w dniach 31 marca 2008 r. i 3 kwietnia 2008 r. Oceny Sądu Okręgowego w tym przedmiocie nie zmienił fakt powoływania się na katalogi przedstawiające towary producentów chińskich sprzed tychże dat, skoro brak było dowodów nabycia i wprowadzenia do obrotu tegoż asortymentu przez pozwaną. Te konstatacje czyniła niezasadnym rozpoznawanie uchylenia bezprawności ingerencji pozwanej na płaszczyźnie art. 71 p.w.p. w zw. z art. 118 p.w.p.

Według Sądu Okręgowego decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia roszczeń powoda miała analiza ich zasadności w kontekście norm art. 104 p.w.p. i art. 105 ust. 4 p.w.p. Pierwszy zawiera definicję wzoru przemysłowego, natomiast drugi stanowi, że prawo z rejestracji wzoru przemysłowego obejmuje każdy wzór, który na zorientowanym użytkowniku nie wywołuje odmiennego ogólnego wrażenia. Oceniając spełnienie opisanej przesłanki uwzględnia się również zakres swobody twórczej przy opracowywaniu wzoru. Zakres przedmiotowy prawa z rejestracji obejmuje nie tylko wzór identyczny, ale każdy wzór, który na zorientowanym użytkowniku nie wywołuje odmiennego ogólnego wrażenia. Inaczej rzecz ujmując, o naruszeniu praw z rejestracji wzoru przemysłowego można mówić wówczas, gdy osoba nieuprawniona posługuje się taką postacią wytworu, która na zorientowanym użytkowniku wywołuje ogólne wrażenie takie samo, nieróżniące się od ogólnego wrażenia wywoływanego na taki podmiot przez postać zarejestrowanego wzoru przemysłowego. Przepisy art. 287 ust. 1 p.w.p. i art. 292 ust. 1 p.w.p. nie zawierają unormowania kwestii rozkładu ciężaru dowodu, w związku z tym zastosowanie znajdują ogólne zasady prawa cywilnego. Stosownie zaś do art. 6 k.c. wykazanie bezprawnej ingerencji pozwanego w zastrzeżoną na rzecz uprawnionego podmiotu sferę wyłączności spoczywał na stronie inicjującej proces jako wywodzącej z tego faktu korzystne skutki prawne. Powoda obciążało zatem dowodowe umocowanie twierdzeń wskazujących nie tylko na fakt zarejestrowania konkretnych wzorów, ale i to, że zestawienie wzoru zarejestrowanego z inkorporującymi ten wzór produktami oferowanymi przez pozwaną nie wywołują na zorientowanym użytkowniku odmiennego wrażenia.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie sprostał ciężarowi dowodu co do ostatniej okoliczności w zakresie trzech wzorów przemysłowych - uchwytu meblowego” typ (...) zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej pod numerem Rp - (...), „uchwyty meblowego” typ (...) zarejestrowanego w tym Urzędzie pod numerem Rp - (...)” oraz „uchwyty meblowego” typ (...) zarejestrowanego pod numerem Rp - (...). Dowodami wskazanymi przez stronę powodową były bowiem dwie sporządzone na zamówienie przez rzeczników patentowych opinie. Wartość tego rodzaju środków dowodowych została wielokrotnie poddana rozważaniom sądów powszechnych, które zgodnie traktują je jako dokument prywatny stanowiący część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę jako wyjaśnienie jej stanowiska, wsparte wiadomościami specjalnymi z konsekwencjami przewidzianymi w art. 245 k.p.c. W związku z tym tego rodzaju pismo jest dowodem jedynie tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Dlatego w ocenie Sądu Okręgowego niedopuszczalnym było zastępowanie dowodu z opinii biegłych przez opinię wykonaną przez inne osoby, w tym nawet biegłego na zlecenie prywatnej strony. Dokument prywatny nie może być bowiem instrumentem zmierzającym do uzyskania wiadomości specjalnych, a ewentualne oparcie rozstrzygnięcia na prywatnych ekspertyzach byłoby naruszeniem przepisów procedury cywilnej, w szczególności art. 278 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zauważył, że autorem opinii dołączonej do pozwu jest europejski rzecznik patentowy T. W. działający w imieniu Biura (...) spółki z o.o. - podmiotu wskazanego w we wnioskach do Urzędu Patentowego RP jako pełnomocnik zgłaszającego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że wobec braku wniosku dowodowego o powołanie biegłego sądowego z zakresu wzornictwa przemysłowego dysponował jedynie opiniami prywatnymi, fotografiami oraz dowodami rzeczowymi złożonymi przez strony postępowania. W doktrynie podkreśla się zaś, iż ustalenie w sprawie o naruszenie prawa

z rejestracji wzoru przemysłowego jakie ogólne wrażenie na zorientowanym użytkowniku wywołuje porównanie wzoru zakwestionowanego z wzorem zarejestrowanym wymaga z reguły, choć nie w każdych okolicznościach faktycznych, zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Z jednej strony ustawodawca w art. 278 § 1 k.p.c. ograniczył samodzielność jurysdykcyjną sądu wyłączając spod jego kompetencji możliwość autorytatywnego ustosunkowywania się do wspomnianych kwestii. Z drugiej strony przepisy prawa własności przemysłowej przydają przy ocenie wzorów rozstrzygające znaczenie kryteriom zobiektywizowanym przez pryzmat konstrukcji normatywnej „zorientowanego użytkownika”, którym według orzecznictwa nie jest ani ekspert w danej dziedzinie, ani przeciętny odbiorca. To osoba, która długotrwale, stale używa danego towaru i w związku z tym ma pewną wiedzę na temat danego rodzaju wzorów. Zna rynek produktów, ich charakter, przeznaczenie, by móc ocenić techniczne determinanty wzoru i inne czynniki ograniczające możliwości twórcze projektanta, mającego świadomość na temat znaczenia określonych cech wzoru i wiedzę o podobnych innych rozwiązaniach, w tym stanu wzornictwa w określonej dziedzinie produkcji. Modelowi zorientowanego użytkownika przypisuje się wyższy niż u przeciętnego konsumenta poziom zdolności spostrzegania istniejących różnic. Uważa się, że może nim być dobrze poinformowany, bardzo uważny konsument (nieutożsamiany z modelem przeciętnego konsumenta), który zwraca uwagę na wszystkie widoczne elementy produktu i w związku z tym zdolny odróżnić występujące wzory. Badanie naruszenia art. 105 ust. 4 p.w.p. dokonywane jest przez pryzmat porównania wzoru przeciwstawianego wzorowi zarejestrowanego jako całości, a nie jego w odniesieniu do jego poszczególnych cech rozpatrywanych jednostkowo, w oderwaniu od pozostałych. Chodzi zatem o ogólny efekt i odczucie sprowadzające się do stwierdzenia czy oba wzory wywołują takie samo czy też różne wrażenie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2007 roku, II CSK 302/07, LEX nr 350424). Przyjmuje się, że zakres swobody twórczej jest ograniczony cechami funkcjonalnymi, konstrukcyjnymi, użytkowymi przedmiot jak i wcześniej stosowanym wzornictwem. Powszechność typowych rozwiązań może być przez zorientowanego użytkownika traktowana jako oznaka wąskiego zakresu owej swobody twórczej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaoferowany przez strony materiał dowodowy pozwalał na uwzględnienie powództwa w zakresie naruszenia przez pozwanego prawa z rejestracji jedynie wzoru przemysłowego „wieszaka meblowego” zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym pod numerem Rp - (...) pod nomenklaturą typ WO20. Nie budziło jego wątpliwości źródło pochodzenia produktów złożonych przez pozwanego - albowiem faktem jest, że powód zakupił przed wystąpieniem na drogę sądową u pozwanej spółki jawnej. W przypadku tego wyrobu Sąd Okręgowy przyjął, że istniejące między nimi różnice nie tylko są tak drobne, że nie wpływają na ogólne wrażenie zorientowanego użytkownika wieszaka meblowego, którym jest osoba poszukująca go w celu zamontowania jako wykonawca lub inwestor. Sąd ten biorąc pod uwagę wyżej przedstawione przesłanki, a w szczególności fakt, że należy postrzegać wzór jako całość i nie skupiać się na różnicach, ocenił, że porównywane wieszaki wywołują wręcz takie samo wrażenie. Użytkowy charakter przedmiotowego uchwytu meblowego powodował, że zakres swobody twórczej przy jego projektowaniu był bardzo mały, na co wskazywała analiza katalogów sprzedaży tych akcesoriów. W ocenie Sądu Okręgowego różnica między produktami obu spółek przejawiająca się w wielkości wygięcia około 2-3 mm, wynikająca z porównania modeli wieszaków sprzedawanych przez strony nie spowodowałaby odmiennego odczucia u zorientowanego użytkownika tego rodzaju asortymentu. W konsekwencji za udowodnione uznał twierdzenie powoda o naruszeniu przez pozwanego jego praw wyłącznych do wzoru przemysłowego zarejestrowanego pod numerem Rp - (...).

Sąd Okręgowy odmiennie ocenił powództwo w odniesieniu do wzoru przemysłowego w postaci uchwytu meblowego typu (...) zarejestrowanego w Urzędzie Patentowym pod numerem Rp - (...) z ornamentem róży. Pozwana wykazała dowodowo, że jest uprawniony w dalszym ciągu korzystać ze spornego asortymentu z ilustracją „kłosa” na zasadzie art. 71 p.w.p. w zw. z art. 118 p.w.p. Ponadto porównanie przeciwstawionych wzorów w oparciu o załączone kolorowe rysunki i dane rejestrowe (mimo braku załączenia dowodu rzeczowego przez powoda uwagi na nieposiadanie go aktualnie w ofercie sprzedaży) wskazuje, że oba produkty nie są do siebie podobne na płaszczyźnie przesłanek z art. 105 ust. 4 p.w.p. Istota każdego wzoru przemysłowego zawiera się co do zasady w jego zewnętrznej, postrzegalnej postaci wyróżniającej się czy to specyficznym kształtem, liniami konturów, kolorystyką czy ornamentacją lub wreszcie strukturą lub materiałem. Wszystkie te elementy właściwe dla danego wzoru decydowały o jego indywidualnym charakterze i tym samym o zakresie udzielonej poprzez rejestrację ochrony prawnej. Jak wynikało z opisu ochronnego

przedmiotowego wzoru elementy te tkwiły między innymi w ozdobnym motywie łądygi z kwiatem róży i trzema listkami, eliptycznym kształcie oraz kolorystyce. W ocenie Sądu Okręgowego zakwestionowany produkt pozwanej różnił się znacznie od wzoru przemysłowego powodowej spółki: inny jest przewodni ornament oraz kształt, co nie pozostałoby niezauważone w ogólnym odbiorze przez zorientowanego użytkownika tego typu uchwytów meblowych, uważnie śledzącego zmiany na rynku wskazanych akcesoriów.

Sąd Okręgowy odniósł się następnie do żądania udzielenia ochrony wzoru przemysłowego uchwytu meblowego typu (...) oznaczonego numerem Rp (...) Przyjął, iż także nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z opisem ochronnym cechy istotne tego wzoru przejawiały się w kształcie oraz efektach plastycznych wynikających z jego kształtu określonego jako prostokątny, litera L. Za wyjątkiem rysunków uchwytów ucieleśniających przeciwstawione sobie wzory przemysłowe sprzedawane przez obie strony Sąd Okręgowy dysponował tylko dowodami rzeczowymi złożonym przez pozwanego i co znamienne były one kształtu kwadratowego. Doszedł do wniosku, iż z uwagi na rozbieżność w istotnym elemencie stanowiącym o przedmiocie ochrony wzoru i braku wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który byłby uprawniony ocenić wpływ efektów plastycznych na ogólne wrażenie zorientowanego użytkownika brak było podstaw do przyjęcia, że podmiot ten mógłby odnieść takie samo wrażenie w stosunku do produktów stron. Opis wzoru wskazany w opisie ochrony wskazywał na element prostokątny, zaś sama ochrona miała się przejawiać w efektach plastycznych wynikających z kształtu. Brak więc było podstaw do wyrażania autorytatywnej opinii o braku odmienności wrażenia. Ponadto w opinii prywatnej z dnia 31 marca 2014 r. złożonej przez powoda opiniujący zdaje się w odniesieniu do przedmiotowego uchwytu analizie poddał inny wieszak, niż będący przedmiotem zarzutu.

Zdaniem Sądu Okręgowego z tych samych względów roszczenie nakazania zakazu importowania, oferowania, reklamowania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uchwytu meblowego zarejestrowanego przez Urząd Patentowy pod numerem Rp - (...) (typ AR 005) było bezzasadne. Mimo załączenia przez strony procesu do materiału dowodowego spornych wyrobów, na podstawie których można stwierdzić, iż różnią się one między innymi materiałem i wagą, Sąd Okręgowy wobec braku opisu ochronnego wskazanego wzoru przemysłowego wyznaczającego elementy świadczące o indywidualności wzoru, nie był władny autorytatywnie ocenić, czy prawo z rejestracji zostało naruszone przez pozwanego. Negatywne konsekwencje procesowe nieudowodnienia obciążały powoda - art. 6 k.c. Podobieństwo kształtu nieskomplikowanych w konstrukcji rzeczy (tak jak przedmiotowe uchwyty) nie niweczyły wprawdzie tego, że zorientowany użytkownik akcesoriów meblowych mógłby stwierdzić wystąpienie różnic wywołujących odmienne wrażenie, jednak w realiach sprawy brak było precyzyjnego określenia przedmiotu ochrony prawa rejestracji wzoru przemysłowego, a co za tym idzie punktu odniesienia do porównania pozwanej z wzorem powodowej spółki, jak też wskazania elementów świadczących o indywidualnym charakterze danego wzoru.

Mając na względzie powyższe względy Sąd Okręgowy powództwo w zakresie trzech opisanych wzorów przemysłowych oddalił.

Sąd ten także stwierdził, że w przedmiotowej sprawie brak było przesłanek do przyjęcia, że powód dopuścił się nadużycia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego. Według stanowiska sądów powszechnych w stosunkach między przedsiębiorcami skuteczne podniesienie przez stronę z zarzutu z art. 5 k.c. poprzez naruszenie zasad współzycia społecznego znajduje zastosowanie jedynie w sytuacjach wyjątkowych, usprawiedliwionych szczególnymi okolicznościami, w których postępowanie jednego z kontrahentów charakteryzuje się rażącym i nieakceptowanym w świetle ogólnie przyjętych zasad aksjologicznych lub teleologicznych i wartości wykorzystaniem przysługujących mu względem drugiej strony uprawnień. Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwana nie zdołał wzruszyć domniemania wykonywania przez powoda praw podmiotowych w sposób zgodny ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem, zwłaszcza naruszania zasad ochrony konkurencji. Nie był trafny argument, że nadużyciem wykonywania prawa wyłącznego z tytułu rejestracji wzoru przemysłowego skutecznego erga omnes było wytoczenie procesu w celu ochrony własnych interesów prawnych, które jednak nie było w znacznej części merytorycznie zasadne. Potwierdzeniem tego jest stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 290/09, LEX nr 560607, w którym stwierdzono, że przepis art. 5 k.c., jako przepis o charakterze materialnoprawnym nie może ze swej natury

być sprzeczny z gwarantowanym konstytucyjnie prawem do sądu. Brak było także podstaw do tego, by twierdzić, że rozsyłanie do kontrahentów informacji o treści zapadłego postanowienia o zabezpieczeniu roszczeń powoda stanowiło przejaw naganego zachowania w stopniu pozbawiającym go ochrony z rejestracji wzoru przemysłowego.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, albowiem powód wygrał proces w 25%, zaś strona pozwana w 75%.

Apelacje od tego wyroku wywiodły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części, to jest co do pkt II i III sentencji dotyczących wzorów przemysłowych „uchwyty meblowe” oznaczonych prawem ochronnym nr Rp (...) oraz nr Rp (...). Zarzucił temu Sądowi;

1) naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie w sprawie i uznanie, że do stwierdzenia, jakie wrażenie na zorientowanym użytkowniku wywołują wzór przemysłowy uchwyt meblowy oznaczony prawem ochronnym numer Rp (...) oraz odpowiadający mu produkt pozwanej, w tym, jaki jest wpływ efektów plastycznych zastosowanych w tych produktach na wrażenie wywierane na zorientowanym użytkowniku, wymagane są wiadomości specjalne, a więc konieczne jest przeprowadzenie opinii z dowodu biegłego odpowiedniej specjalności, podczas gdy wystarczający do stwierdzenia powyższej okoliczności był zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz doświadczenie życiowe posiadane przez sąd pierwszej instancji, wobec czego przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego było zbędne i mogło skutkować jedynie przedłużeniem postępowania w sprawie i w konsekwencji błędne uznanie przez sąd pierwszej instancji, że powodowa spółka nie dopełniła obowiązków dowodowych w zakresie udowodnienia okoliczności, że używany przez nią wzór przemysłowy uchwyt meblowy oznaczony prawem ochronnym numer (...) i odpowiadający mu produkt pozwanej wywołują identyczne wrażenie na zorientowanym użytkowniku;

2) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) analizę i ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego w związku z ustaleniem, że nie występuje podobieństwo wzoru przemysłowego oznaczonego prawem ochronnym numer Rp (...) oraz wzoru przemysłowego oznaczonego prawem ochronnym numer Rp (...) i odpowiadających im produktów pozwanej spółki, podczas, gdy z zawartych w zgromadzonych w sprawie materiale dowodowym zeznań świadków wynikało, że świadkowie, którzy mogą być kwalifikowani jako „zorientowany użytkownik” w rozumieniu przepisów prawa własności przemysłowej, nie dostrzegają jakichkolwiek różnic pomiędzy spornymi produktami, a uderzające podobieństwo spornych produktów dało się ustalić już na podstawie samej wizualnej oceny znajdujących się w materiale dowodowym fotografii, rysunków technicznych oraz dowodów rzeczowych ucieleśniających sporne produkty;

b) sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania ustalenie, że występowała rozbieżność pomiędzy chronionym kształtem wzoru przemysłowego uchwytu meblowego oznaczonego prawem ochronnym numer Rp (...) (kształt prostokątny) a kształtem dowodu rzeczowego ucieleśniającego ten wzór (kształt kwadratowy), podczas gdy kształt kwadratowy jest jednym z rodzajów kształtu prostokątnego;

c) dowolne i niezajdujące potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym ustalenie, że znajdująca się w materiale analiza rzeczownika patentowego A. K. z dnia 31 marca 2014 r. nie dotyczyła wzoru przemysłowego oznaczonego prawem ochronnym numer Rp (...), podczas gdy z pozostałych dowodów przeprowadzonych w sprawie wynikało, że przedmiotowy wzór ma dokładnie taki wygląd i takie cechy jak wzór opisany we wskazanej analizie;

d) niewszechstronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w związku z wyprowadzeniem błędnego wniosku, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było możliwe ustalenie dokładnego przedmiotu ochrony w odniesieniu do wzoru przemysłowego oznaczonego prawem ochronny numer Rp (...), podczas gdy dysponując tym samym materiałem dowodowym dotyczącym pozostałych spornych wzorów przemysłowych sąd był w stanie ustalić przedmiot ochrony w odniesieniu do tych wzorów;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 104, art. 105 ust. 4 oraz art. 287 ust. 1 i art. 292 ustawy Prawo własności przemysłowej poprzez ich niezastosowanie w sprawie w związku z uznaniem, że działania pozwanej spółki polegające na wprowadzeniu do obrotu i sprzedaży produktów wywołujących u zorientowanego identyczne wrażenie jak chronione prawem ochronnym wzory przemysłowe oznaczone prawem ochronnym Rp (...) oraz Rp (...) używane przez powodową spółkę nie narusza praw powodowej spółki z tych wzorów.

Na podstawie tych zarzutów powód domagał się zmiany wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa w tym zakresie.

Z kolei pozwana spółka jawna zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w części uwzględniającej powództwo i zarzuciła mu:

1) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przyjęcie, że wieszak meblowy pozwanego typ Wo20 narusza prawa z rejestracji wzoru przemysłowego powoda numer Rp - (...), podczas gdy w sprawie w ogóle nie wykazano, że złożony do akt wzór przemysłowy jest tożsamy z wzorem chronionym prawem z rejestracji o numerze Rp - (...), a wieszak meblowy opisany jako typ Wo20 pochodzi z oferty pozwanego, a także nie przedłożono opisu chronionego wzoru przemysłowego o numerze rejestracji Rp (...), co uniemożliwiało ustalenie przedmiotu objętego ochroną oraz istotnych cech, które nadają mu indywidualny charakter;

2) naruszenie art. 104 ust. 4 w zw. z ust. 1 w zw. z art. 104 ust. 2 ustawy Prawo własności przemysłowej poprzez zastosowanie i sprzeczne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym przyjęcie, że wieszak meblowy typ W o20 nie wywołuje na zorientowanym użytkowniku odmiennego ogólnego wrażenia niż wzór przemysłowy zarejestrowany pod numerem Rp - (...);

3) naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności i samodzielne porównanie przez Sąd wieszaka meblowego typ Wo20 z wzorem przemysłowym zarejestrowanym pod numerem Rp - (...) oraz rozstrzygnięcie, że na zorientowanym użytkowniku nie wywołują one odmiennego ogólnego wrażenia, podczas gdy ustalenie i ocena tych okoliczności wymagała opinii biegłego specjalisty do spraw wzornictwa przemysłowego, który byłby w stanie wskazać zakres swobody twórczej przy opracowaniu wzorów i stan wzornictwa oraz dokonać porównania wzorów i na podstawie tych przesłanek wskazać jakie ogólne wrażenie wywołuje to porównanie na zorientowanym użytkowniku;

4) naruszenie art. 104 ustawy Prawo własności przemysłowej poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Sąd może ocenić kwestię ogólnego wrażenia jakie wywołują porównywane wzory przemysłowe z punktu widzenia hipotetycznego zorientowanego użytkownika, bez posiadania wiedzy jaką przypisuje temu użytkownikowi, podczas gdy zorientowany użytkownik powinien samodzielnie, w oparciu o posiadaną wiedzę i umiejętności wskazać zakres swobody twórczej przy opracowaniu wzorów i stan wzornictwa oraz dokonać porównania wzorów i na podstawie tych przesłanek wskazać jakie ogólne wrażenie wywołują;

5) naruszenie art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że działania powoda polegające na sprzecznym z zasadami współzycia społecznego uzyskaniu praw z rejestracji wzorów przemysłowych i sprzecznym z zasadami współzycia społecznego ich wykorzystywaniu zasługują na ochronę.

Na podstawie tych zarzutów pozwana domagała się zmiany zakwestionowanego orzeczenia i oddalenia powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obu stron są nieuzasadnione.

Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne i wnioski Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Ustalenia te są konsekwencją aktywności dowodowej obu stron oraz prawidłowej oceny

zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Końcowe wnioski znajdują oparcie w prawidłowo zastosowanych przez Sąd Okręgowy przepisach prawa materialnego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie mógł odnieść oczekiwanego przez powoda skutku zawarty w apelacji powoda zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 278 § 1 kpc poprzez wadliwe przyjęcie, iż do stwierdzenia jakie wrażenie na zorientowanym użytkowniku wywołuje wzór przemysłowy - uchwyt meblowy oznaczony nr Rp (...) oraz odpowiadający mu produkt pozwanej, wymagane są wiadomości specjalne. Powód swe roszczenie wywodzi z faktu zarejestrowania na jego rzecz wzoru przemysłowego decyzją Urzędu Patentowego RP z dnia 17 lipca 2008 r. Z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, iż jego przedmiotem jest uchwyt meblowy, wykonany z metalu lub z tworzywa sztucznego, stanowiący wyposażenie drzwi szaf, drzwiczek, szafek i szuflad mebli. Nowa i oryginalna postać wzoru przemysłowego ma przejawiać się w jego kształcie- z widoku z boku kształt znacznie pogubionej litery (...), której dłuższy człon usytuowany jest poziomo, a jej krótszy człon pionowo, zaś z widoku z góry ma kształt prostokątnych elementów o identycznej długości- oraz z efektach plastycznych wynikających z tego kształtu. Do akt sprawy został złożony wyciąg z rejestracji tego wzoru przemysłowego (k. 392-393) oraz jego opis ochrony (k. 218-220). Wymowne jest w niniejszej sprawie, na co także słusznie uwagę Sąd Okręgowy, iż za wyjątkiem rysunków uchwytów przedstawiające przeciwstawne sobie wzory przemysłowe dowody rzeczowe w tym względzie ograniczają się wyłącznie do uchwytów złożonych przez pozwaną, które są kształtu kwadratowego.

Art. 105 ust. 4 i art. 104 ust. 2 prawa własności przemysłowej wymagają wykazania przez stronę powodową tego aby wzór użytkowany przez pozwaną wywoływał na zorientowanym użytkowniku takie samo ogólne wrażenie, nieróżniące się od ogólnego wrażenia wywołanego na takim użytkowniku przez wzór zarejestrowany na jego rzecz, przy czym ocena w tym przedmiocie powinna uwzględniać zakres swobody twórczej przy opracowaniu wzoru. Sąd Okręgowy w tym kontekście powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2007 r., II CSK 302/07 (OSNC-ZD 2008/2/52). Wskazać należy, iż w orzeczeniu tym wyrażono stanowisko, zgodnie z którym zorientowanym użytkownikiem w rozumieniu pwp nie jest zwykły, przeciętny użytkownik i porównanie wzoru zakwestionowanego z wzorem zarejestrowanym wymaga z reguły wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 kpc ponieważ stały użytkownik nie ma wystarczającego rozeznania stanu wzornictwa przemysłowego umożliwiającego porównanie wzorów w zakresie niezbędnym dla oceny odmienności wzorów z punktu widzenia ochrony praw z ich rejestracji. W literaturze wyjaśniono, iż zorientowany użytkownik dostrzeże różnice, które umknęłyby użytkownikowi niezorientowanemu; zasadniczo nie musi mieć doświadczenia technicznego ani też nie musi szczególnie interesować się cechami technicznymi produktu; decydujący dla niego będzie raczej wygląd ogólny, w tym również atrakcyjność i praktyczna użyteczność wzoru; zorientowany użytkownik powinien również wykazywać podstawową orientację w stanie wzornictwa przemysłowego w ocenianej grupie produktów (L., A. T., (...) 2011, nr 1, str. 247). Należy w tym miejscu wskazać także na stanowisko, według którego zorientowany użytkownik nie dokonuje wyboru, nie kieruje się swoim gustem lub upodobaniami, lecz stwierdza, że porównane wzory różnią się od siebie w takim stopniu, że ich rozpoznanie jest możliwe, a indywidualny charakter to wypadkowa różnych elementów, które przesądzają o ogólnym wrażeniu; użytkownik produktu (osoba, do której wzór jest skierowany), nawet jeśli jest przeciętnym odbiorcą, stosunkowo łatwo może zapamiętać ogólne wrażenie, jakie wywiera na nim produkt, nawet jeżeli nie jest znawcą, bowiem znawca zwraca większą uwagę na szczegóły (glosa M. Poźniak- Niedzielskiej do w/w wyroku, OSP 2009/6/66).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie przy dokonywaniu porównania obu wzorów należy mieć na uwadze zagadnienie swobody twórczej przy opracowaniu wzoru przemysłowego używanego przez pozwaną. Mianowicie wyrażono w literaturze słuszny pogląd, według którego zakres swobody twórczej oznacza, że gdzie są małe możliwości dokonania zmian, tam relewantnie małe będą wymagane różnice w celu ustalenia indywidualnego charakteru, i odwrotnie, gdzie swoboda twórcza jest większa tam większe tam większe różnice będą wymagane, aby określić indywidualny charakter (J. K.: Definicja wzoru przemysłowego oraz warunki jego ochrony, P. (...)/9, str. 28-29). Podobnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż tam gdzie zakres swobody twórczej jest większy, różnice między wzorami powinny być łatwiej zauważalne, niż w przypadku wąskiego zakresu tej swobody (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu w/w wyroku z dnia 23 października 2007 r.).

Jak już o tym była wyżej mowa Sąd I instancji w odniesieniu do omawianego wzoru przemysłowego uznał, iż brak wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który byłby uprawniony ocenić wpływ efektów plastycznych na ogólne wrażenie zorientowanego użytkownika, uniemożliwił przyjęcie, że podmiot ten mógłby odnieść takie samo wrażenie w stosunku do produktów obu stron. Zgodzić trzeba się z tym Sądem, iż opis wzoru przemysłowego powoda odwoływał się do kształtu prostokątnego uchwytu (k. 218), to samo zdaje się wynikać z pierwszego rysunku dołączonego do prywatnej opinii A. K. (k. 379), zaś z innego rysunku wynika, iż wzór nawiązuje do kształtu kwadratowego (k. 380). W związku z tym weryfikacja twierdzeń powoda o identyczności uchwytów wymagała w pierwszej kolejności bezpośredniego porównania analizowanych uchwytów dystrybuowanych przez obie strony. Zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny, nie byli w stanie tego w sposób nie budzący wątpliwości uczynić albowiem dysponowali oni tylko dowodami rzeczowymi złożonymi przez pozwaną. Brak uchwytu powoda w rzeczowym materiale dowodowym niniejszej sprawy jest przeszkodą do prawidłowej oceny zasadności powództwa w tym zakresie. Z tego też względu zeznania wskazanych w apelacji powoda świadków R. O. (k. 350-351), G. S. (k. 351) i M. K. (k. 352) w zasadzie ograniczały się do komentarza rysunków na k. 107 akt sprawy. Wymowne okazały się zeznania ostatniego z tych świadków, który dostrzegł różnicę między kształtem prostokątnym i kwadratowym uchwytów powoda i pozwanej (k. 352). Na tę różnicę zwrócił także początkowo uwagę świadek R. O.. Ze zrozumiałych więc względów zeznania tych osób dotyczyły wyłącznie uchwytów kwadratowych, które zostały złożone przez pozwaną, oraz w/w rysunków przedstawiających różne kształty produktów obu stron.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zwartego w apelacji powoda zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 233 §1 kpc poprzez wadliwe wykluczenie podobieństwa omawianego wzoru przemysłowego zarejestrowanego na rzecz powoda ze wzorem pozwanej. Przedstawione wyżej uwagi dotyczące różnic w kształcie analizowanych towarów obu stron i złożenie do akt tylko uchwytów kwadratowych uprawniały Sąd Okręgowy sformułować wniosek o tym, iż brak jest w sprawie podstaw do przyjęcia stanowczego stwierdzenia o braku odmienności wrażenia o uchwytach powoda i pozwanej. Dodatkowo podnieść należy, iż zgodnie z art. 104 ust. 2 pwp przy ocenie indywidualnego charakteru wzoru przemysłowego należało wziąć pod uwagę zakres swobody twórczej przy opracowaniu wzoru. Jak już o tym była wyżej mowa tam gdzie są małe możliwości dokonania zmian, tam relatywnie będą wymagane małe różnice w celu ustalenia indywidualnego charakteru. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zakres swobody twórczej przy opracowaniu przedmiotowego wzoru przemysłowego powoda był niewielki i w związku z tym przyjąć należy małe różnice dla ustalenia indywidualnego charakteru innych wzorów. Produkt pozwanej takimi różnicami się legitymuje. Odmienny wniosek mógłby wynikać z opinii biegłego, lecz nie został on zgłoszony w niniejszym postępowaniu.

Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok w odniesieniu do wzoru przemysłowego nr Rp (...) nie narusza art. 104, 105 ust. 4, 287 ust. 1 i 292 pwp.

Podobnie Sąd Apelacyjny ocenił apelację powoda w odniesieniu do żądania ochrony wzoru przemysłowego o nr (...).

Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku wyjaśnił, iż przedmiotowe uchwyty różnią się między sobą materiałem użytym do ich wyprodukowania i wagą. Wskazać także należy, iż różnią się one także wymiarami. Zdaniem Sądu Okręgowego uwzględnienie powództwa w tym zakresie uniemożliwił także brak opisu ochronnego wzoru przemysłowego powoda wyznaczający elementy świadczące o indywidualności wzoru. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko i jak w przypadku analizy poprzedniego wzoru wskazać należy, iż także w odniesieniu do drugiego uchwytu, będącego konstrukcją nieskomplikowanego produktu powszechnie spotykanego w obrocie, zakres swobody twórczej przy opracowywaniu wzoru był niewielki i tym samym już niewielkie różnice mogą indywidualizować inny uchwyt. Te różnice zostały wyżej wskazane. Trafnie więc Sąd Okręgowy uznał, iż strona powodowa zgodnie z art. 6 kc nie udowodniła swego stanowiska o braku odmienności wrażenia w odniesieniu do spornego uchwytu. Powoływanie się na prywatne opinie, sporządzone na zlecenie strony powodowej, oraz na fakt zarejestrowania wzoru (k. 394-395) było w tym względzie niewystarczające do uwzględnienia powództwa. Strona powodowa przy pomocy opinii biegłego mogłaby wykazać zasadność swego żądania, lecz stosowny wniosek nie został w niniejszej sprawie zgłoszony. Dlatego Sąd I instancji oddalając je na bazie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie naruszył wskazanych w apelacji powoda przepisów prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny uznał także za nieuzasadnioną apelację pozwanej od rozstrzygnięcia Sądu I instancji częściowo uwzględniającej powództwo w odniesieniu do wzoru przemysłowego zarejestrowanego na rzecz powoda pod nr Rp (...).

Sąd I instancji udzielając w tym zakresie powodowi ochrony przyjął, iż między wieszakami meblowymi obu stron różnice są tak drobne, że nie wpływają na ogóle wrażenie zorientowanego użytkownika. Sąd ten ocenił te wieszaki jako całość i uznał, wywołują one takie samo wrażenie. Także w odniesieniu do tego produktu zakres swobody twórczej przy jego projektowaniu był bardzo mały i jedynie różnica wygięcia około 2-3 mm nie spowodowałyby odmiennego odczucia u zorientowanego użytkownika.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela powyższą ocenę Sądu Okręgowego. Jak już o tym była wyżej mowa nie w każdym przypadku zorientowanym użytkownikiem w rozumieniu art. 105 ust. 4 pwp jest specjalista. Sąd Okręgowy porównał oba wieszaki i doszedł do trafnego wniosku, że wywołują one takie samo wrażenie. Także Sąd Apelacyjny je porównał i uznał, iż są one wręcz identyczne. Oddzielne rozróżnienie ich jest w istocie niemożliwe, dopiero bezpośrednie zetknięcie ich podstawami pozwala uchwycić niewielką, kilkumilimetrową różnicę w wygięciu. Wbrew zarzutowi zawartemu w apelacji wieszak pozwanej nie wywołuje na gruncie art. 105 ust. 4 pwp odmiennego ogólnego wrażenia niż wieszak zarejestrowany jako wzór przemysłowy na rzecz powoda.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, iż pozwana nieskutecznie zarzuciła Sądowi Okręgowemu art. 233 § 1 i 278 kpc oraz art. 105 ust. 4 i art. 104 pwp.

Sąd Apelacyjny także podziela stanowisko Sądu I instancji co braku w niniejszej sprawie podstaw do oddalenia powództwa w oparciu o art. 5 kc. Trafnie Sąd ten stwierdził, iż przepis ten w zasadzie nie podważa konstytucyjnego prawa do sądu w celu ochrony swych praw podmiotowych skutecznych erga omnes. Podkreślić należy, iż powód zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym uzyskał rejestrację zgłoszonego wzoru przemysłowego. W związku z tym do czasu unieważnienia uzyskanego prawa z rejestracji (a o to już miała wystąpić pozwana) jest uprawniony oczekiwać jego respektowania przez osoby trzecie, w tym przez podmioty konkurencyjne. Zrozumiałe jest, iż powód prowadzi działalność gospodarczą w warunkach dużej konkurencji i w związku z tym zmuszony jest podejmować różne czynności mające na celu efektywność tej działalności. Nie można więc uznać, iż dochodzenie przez powoda praw wynikających rejestracji wzorów przemysłowych w okolicznościach niniejszej sprawy może być uznane za nadużycie prawa podmiotowego.

Reasumując, z podanych wyżej względów Sąd Apelacyjny uznał obie apelacje za nieuzasadnione i je oddalił na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej postanowiono zgodnie z art. 100 zd. 1 i art. 108 § 1 kpc.